

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1553. usque ad annum 1557

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 9011857X

§. 116. Dissidia inter ipsos Confessionis Augustanæ Sectatores.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66565)

consensu damnandos esse, eoque facto longe minorem difficultatem in cæteris fore inquebat. Sæcul. XVI.
A. C. 1557.

Porro Catholicorum Deputati, qui in arenam cum hæreticis descendebant, erant Michael Marpurgensis Episcopus, Delphius Argentinensis Suffraganeus, Pater Canisius Jesuita, & Staphilus, præter duos Theologos Lovanienses. Ex Protestantibus advenerant Melanchton, utriusque junioris Principis Saxonici Ministri. Erasmus Sarcerius, Erardus Schnepfius, Victorinus Strigelius, Joannes Strassellus, & Joachimus Molinus unacum Brentio, & Pistorio, qui omnes numero duodecim erant.

§. CXVI.

Dissidia inter ipsos Confessionis Augustanæ Sectatores.

Postmodum Protestantes exhibitis Principum mandatis declarabant, quod suæ fidei confessionem a ceterorum erroribus sejungerent. Verum Melanchton contendebat, quod præcedere debeat cognitio, ac explicatio, & Zwinglianos, ceterosque indicta causa minime damnari oporteat. Thuan. l. c.
Spond. n. 16.
Sacchin. hist.
Soc. l. I.
n. 100.
Raynald. hoc
ann. n. 31.
Burnet. l. c.

Nihilominus hæc opinionum dissensio nondum præpediebat, quominus disputationi initium daretur, ubi mox ibidem de judicii Regula, cui standum es-

Sæc. XVI.
A.C. 1557.

set, agebatur, ac præprimis Catholici propugnabant, quod præter Sacrum Codicem etiam unanimes consensus Patrum primitivæ Ecclesiæ admitteretur. Protestantes econtra nonnisi scriptum Dei Verbum adduci postulabant: cum vero Catholici probe animadverterent, quod Lutherani circa ipsum peccatum, ut vocant, originale inter se discordarent, hinc illi rursus ab hisce hæreticis declarari postulabant, an Zvinglii Sectatores, omnesque antiquos, qui Confessionem Augustanam non amplectuntur, damnarent. Verum hac ipsa petitione adhuc magis dissensio inter Lutheri Discipulos accendebatur, adeo, ut colloquium omnino dissolveretur; cum enim jamjam Saxoniae Principum Ministri a Melanchtone, Brentio, Bullingero, aliisque Augustanis Saxoniae Electoris Præconibus dissentirent, ac ceteros nondum auditos damnare nollent, hinc Melanchtonem, eidemque adhærentes maledicis scriptis infectabantur, eisdemque inter cetera exprobrabant, quod licet a Confessione Augustana nullo pacto discedere se simularent, nihilominus ab ea sese alienos esse testarentur, eo quod Sacramentorum hostes, Osiandristas, Adiaphoristas, ceterosque damnare recusarent, nec ab illis discreparent circa legem, Evangelium, justifica-

ficationem, pias actiones, Sacramenta, & rituum usum, cum tamen circa hos articulos nullatenus concordem cum illis sententiam fovere possent. Itaque ab illo temporis articulo haud amplius ulla Catholicos inter, & Protestantes disputatio inita est, eo quod Ferdinandus quietis studiosus ejusmodi altercationibus novos tumultus concitari pertimesceret.

Soecul. XVI.
A. C. 1557.

§. CXVII.

Pontifex ob hoc colloquium ira commotus.

Cum hoc colloquium non prius consultata Sacra Sede esset indictum, Summus Pontifex Paulus IV. exinde haud parum concitatus videbatur, eo potissimum nomine, quod Ferdinandus concordiam nuper cum Protestantibus in comitiis Augustanis ratam habuisset: eapropter Papa suam indignationem Philippo Regi, quocum pristinam redintegrabat amicitiam, testatam fecerat: Rex vero ea de re misso quodam pio, ac docto Monacho Romanorum Regem Patrum suum certiolem reddebat: insuper Delphinus Papæ Nuntius hac super re coram Ecclesiasticis, qui huic colloquio intererant, querebatur. Attamen hi eidem in responsis dabant, quod hoc colloquium consen-

*Pallav. l. 14.
c. 5. n. 2. & 4.
Vittorel. in
add. ad Giac.
in vita Pauli
IV.*